

slaget gives til Foreninger, Selskaber, Institutioner og Kommuner. Her indføres noget nyt eller i alt Fald noget, der meget, meget sjældent praktiseres, idet det som oftest er Enkeltpersoner, der faar en saadan Bevilling. Og jeg vil som min personlige Opfattelse udtale, at et Foretagende af denne Art bør ledes af en enkelt Person, thi efterhaanden som Filmen udvikler sig, kræver den en ikke ringe Sagkundskab hos de Mænd, som har med Ledelsen af et saadant Foretagende at gøre. Jo mere den kunstneriske Side af Sagen udvikles, des mere kræves der ogsaa Mænd, der har Forstaaelse af denne Side af Sagen, foruden at de selvfølgelig maa være inde i, hvad de hygiejniske Forhold kræver. Alle disse forskellige Ting nødvendiggør, at Lederen af et Biografteater er en Mand, der virkelig har en faglig og saglig Indsigt paa dette Omraade, og en saadan Indsigt kan det ikke tænkes at en Forening eller navnlig en Kommune i Almindelighed er i Besiddelse af. — Bevillingen skal være knyttet til en bestemt Ejendom. Dette finder jeg ogsaa er en god Bestemmelse, idet den forhindrer, at for mange Biografteatre bliver lagt op ad hinanden, men jeg vilde dog finde det rigtigt, om der rent administrativt kunde gives Bevillingshaveren Lov til at flytte, hvis det skulde vise sig i Tidens Løb, at der blev opført en Bygning, som var bedre egnet til at drive Biografteater i, og som laa i nogenlunde Nærhed af den gamle Ejendom. — Ligeledes bestemmes det, at Bevillingshaveren ikke maa udleje Bevillingen til andre. Ogsaa dette synes jeg er heldigt, idet man altid herigennem kan have fuldstændig Klarhed over, hvem der i det givne Tilfælde er Bevillingshaver. — I § 7 gøres en Indrømmelse til Skolefilmen, som jo er en Sag, mange Mennesker i Øjeblikket viser stor Interesse. Der er ingen Tvivl om, at der gennem levende Billeder er givet Skolerne et glimrende Mittel i Hænde til at illustrere Undervisningen for Børnene. Det, Børn har set een Gang, husker de mange Gange bedre end det, en Lærer har fortalt dem 10 Gange. Der gives gennem dette Lovforslag Skolerne en vis Tilladelse til at fremvise levende Billeder i de Biografteatre, der maatte forefindes i vedkommende Byer.

Censuren skærpes noget gennem Lovforslaget, maaske ikke direkte, thi allerede nu findes der Censur, men derigennem, at Loven siger, at Censuren ikke maa godkende Billeder, hvis Forevisning vil virke forraende eller paa anden Maade moralsk nedbrydende. Man kunde maaske sige, at en

saadan Formulering ikke hører hjemme i et Lovforslag, idet man ikke kan lovgive om Moral, men jeg tænker alligevel, at Sætningen har sin Betydning, og ønsker, at den skal blive staaende, da den overfor de Mennesker, der skal censurere Biografteaterforestillingerne, klart tilkendegiver, at man ønsker, der skal udøves en noget strengere og kraftigere Censur, end der hidtil har været udøvet.

Loven indfører endelig et nyt System med Hensyn til Forlystelsesskatten, idet man gaar over til en Bevillingsafgift, hvilket maa siges at være en betydelig mere praktisk og let gennemførlig Ordning end den nuværende, hvor der fra hvert Biografteater ugentlig skal leveres en udfyldt Liste paa Øvrighedskontoret over de Billetter, der i Ugens Løb er solgt, hvilket medfører et ret stort Arbejde til begge Sider. Nu indføres en Bevillingsafgift, der betales een Gang aarlig, altid forud, og vedkommende Bevillingshaver kan selv bestemme, hvilken af de 7 Klasser, her er anført, han ønsker sig optaget under. Afgiften kommer derved til at staa i et passende Forhold til Maksimalprisen for Billetterne og det Antal aarlige Forestillinger, som opføres paa Teatret. Jeg tror, der her er truffet en god Ordning, og jeg mener, at denne Bevillingsafgift kommer til at hvile mere retfærdigt end den oprindelige Afgiftssum, som forekom i det først forelagte Lovforslag. Den Tanke, som her har fundet Udtryk, har ogsaa vundet Tilslutning hos Filmcensuren saavel som hos forskellige Autoriteter indenfor Biografteatervedenen. Afgiften tilfalder Statskassen med $\frac{2}{3}$ og de Kommuner, hvori Teatrene er beliggende, med $\frac{1}{3}$. Jeg synes, vi her har en behagelig Afvigelse fra, hvad der ellers plejer at staa i de Love, vi vedtager, hvor det i Regelen hedder, at Udgiften fordeles mellem Stat og Kommune. Her er det til en Afveksling Indtægten, der skal fordeles.

Da der her lovgives paa et nyt Omraade, hedder det i § 15, at Loven skal revideres efter 5 Aars Forløb, hvilket jeg finder er meget praktisk. I disse 5 Aar vil der jo høstes Erfaringer med Hensyn til Lovens Virkninger, og jeg kan ikke tænke mig andet end, at Loven, som den her foreligger, i store Træk vil virke betryggende overfor den gode Smag hos Publikum, samtidig med at den inddrager den store og udmærkede Opfindelse, som levende Billeder er, under det opdragende og adspredende Moment i hele Samfundsudviklingen. Jeg skal med disse Ord paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.